

τῆς ἐν Περγάμῳ βιβλιοθήκης, ἐπεχείρησεν ὁ Δίδυμος νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν ἐπισκῆψασαν ἀπώλειαν καὶ διασώσῃ τὰς γνώμας τῶν κορυφαίων γραμματικῶν τὸ μὲν ἐν ὑπομνήμασι, τὸ δὲ ἐν συναγωγαῖς λέξεων, οἷα ἡ λέξις τραγικῆ (πρβ. M. Schmidt, Did. Chale. fragm. σελ. 82 καὶ Naber ἐν Φωτ. Λεξ. 1, 9), τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ ἀποτελοῦσιν τὴν κυρίαν πηγὴν, ἐξ ἧς ἤντλησαν οἱ μεταγενέστεροι Γραμματικοὶ καὶ ἐπιτομεῖς τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων, οἷον ὁ Διογενειάνος ἐν τῷ Λεξικῷ αὐτοῦ. Ὁ Δίδυμος ἠσχολήθη καὶ περὶ τὸν Αἰσχύλον, ἐὰν δὲ ἔγραψεν καὶ ὑπομνήματα εἰς αὐτὸν ὑπολαμβάνεται μὲν ἀβέβαιον (M. Schmidt σελ. 420 τοῦ ἄρτι μνημονευθέντος βιβλίου), φαίνεται ὅμως ὅν οὐχὶ ἀπίθανον. Εἰς τὸν Δίδυμον ἀπολήγει τὸ ἔργον τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γραμματικῶν, ἡ δὲ σπουδαιότης αὐτοῦ κεῖται ἐν τούτῳ, ὅτι τὸ μὲν συλλέξας τὰς ἐργασίας τῶν πρὸ αὐτοῦ ἀκμασάντων παρέδωκεν αὐτὰς τοῖς μεταγενεστέροις, τὸ δὲ μετοικήσας ἐξ Ἀλεξανδρείας εἰς Ῥώμην ἐγένετο εἰσηγητὴς καὶ αἴτιος τῆς μεταθέσεως τῶν φιλολογικῶν σπουδῶν ἀπὸ τῶν μεγαλοπρεπῶν κέντρων τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν κραταιὰν πρωτεύουσαν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους.

Ἐὰν δὲ ἀγνοῆται τίς ἐφιλοπόνησεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν κριτικὴν τοῦ Αἰσχύλου ἔκδοσιν, ἣτις ὑπέκειτο ὡς βάσις τοῖς Γλωσσαρίοις καὶ ταῖς Ἀνθολογίαις, καὶ ποίαν ῥοπὴν ἔσχεν ἐπὶ τὴν ἔκδοσιν ταύτην τὸ ἔτι ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀριστοφάνους τοῦ Βυζαντίου ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διακομισθὲν ἀντίγραφον (σελ. 40), ἀναμφιβόλως ὅμως μετὰ τοὺς χρόνους τῶν μεγάλων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γραμματικῶν ἐγένετο ἡ ἐπιτηθεῖσα ἔκδοσις, εἰς ἣν ἀνάγονται τὰ διασωθέντα ἡμῖν χειρόγραφα τοῦ Αἰσχύλου καὶ Σοφοκλέους. Αὕτη ἡ χάριν τῶν σχολείων καὶ τῆς κοινῆς χρήσεως ἐν ἐπιτομῇ γενομένη ἔκδοσις περιέχει ἐξ ἐκάστου τῶν τριῶν τραγικῶν ἀνὰ ἑπτὰ τραγωδίας, ὧν περ ἔνιαι ἔχουσι ποίαν τινα σχέσιν πρὸς ἀλλήλας (Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Οἰδίπ., Φοῖν. — Ὀρέστεια, Ἥλ., Ὀρέστης), καὶ πλὴν τούτων ἐν σατυρικῶν δράμα (Κύκλωπα) καὶ ἐν δράμα (Ἄλκηστιν), ὧν περ ἀντὶ σατυρικοῦ δράματος ὄν «κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφὴν». Δυστυχῶς ἡ ἐπίτομος αὕτη ἔκδοσις δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρ-